

RICHARD PUPALA

Druhý čierny zošit

Lindeni

Druhý čierny zošit

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.lindenisk.sk

www.albatrosmedia.sk

Linden

Richard Pupala

Druhý čierny zošit – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Druhý čierny zošit

RICHARD PUPALA

Druhý čierny zošit

Ljndeni

Jednej letnej noci

Vyprázdniť hlavu, zbaviť ju smetí. Pohrúžiť sa pohľadom do stredu, no vnímať celý pentagram. Sústrediť sa na myšlienku pevnú ako skala a ľahkú a presnú ako šíp.

Incident pred gymnáziom, korunovaný kvičaním nepriateľa, zvíjajúceho sa na zemi, Dominika posmelil. Dostal znamenie. Vlialo doňho nádej a poskytlo mu návod, ako osloviť Pána temnoty. Cítil sa pripravený. Už o pár hodín v lese pod Trúbiacou skalou s ním nadviaže spojenie; o polnoci z útrob skaly zaburáca hlas a zaleje dolinu.

Napätie povolilo, myseľ sa vyčírila. Línia obráteného pentagramu zapulzovala, zdalo sa, že vystúpila do priestoru a z dvora sa ozval smiech.

Otvorili sa dvere. V postave, ktorá nazrela do izby, Dominik v prvom momente identifikoval Ľuba, hĺkavý smiech sa však ozval spoza chrbta jeho sestry.

„To je gebuľa, čo?“

Dalo sa čakať, že sa Gaba na noc vyparádi. Čierne handry, nevkusná čipka, možno viac kovu. Na sebe mala – a už to bolo prekvapujúce – obyčajnú mikinu, no

jej účes tromfol všetky očakávania. V otočke predviedla vyholenú, hrboľatú hlavu. Nechala si len úzky pás vlasov, zopnutý do chvostíka na temene. Pohyb ukončila pohľadom upretým na Dominika; akoby sa dala skrásliť špeciálne preňho. Rozhodol sa tú ohavnosť nekomentovať a upriamil pozornosť na škatuľu, ktorú držala v rukách.

Položila škatuľu na stôl a Ľubo zdvihol pentagram.

„Ty kokso,“ vážne, uznanlivo prikývol. A keď pentagram obrátil a zbadal hraciu dosku Človeče, nehnevaj sa, tvár sa mu rozžiarila a široký úsmev odhalil chýbajúci zub.

Dominik ukoristil hraciu dosku mladším súrodencom. Oblepil ju výkresom, na ktorý presne, pomocou kružidla a pravítok narysoval obrátenú hviezdu. Do nej potom nakreslil hlavu Bafometa, démonického capa: vrúbené rohy do vrchných cípov, uši do postranných a pysk s chlpatou bradou vtesnal do spodného cípu. S kresbou bol spokojný, podarilo sa mu v nej zachytiť výraz moci a vzdoru. Keby tušil, že jedného dňa vezme pentagram do rúk ktosi tak autenticky hlúpy ako Ľubo a bude sa nad ním škeriť, dal by si záležať, aby výkresom zakryl aj druhú stranu dosky. Pri pohľade na ručičká s ohryzenými nechtami Dominikovi napadlo, že si ich po práci neumyl.

„Polož to.“

Vyslovil to tlmene, no zreteľne, mrazivo. A Ľubo, hoci bol o päť rokov starší, o dobrých tridsať kíľ živej

váhy mocnejší a keby sa mu zachcelo, zdvihol by drobného gymnazistu jednou rukou k stropu, bez slova poslúchol.

Áno, takto znel Dominikov nový hlas s tónom, ktorý nepripúšťa diskusiu.

Gaba vybrala zo škatule čierne hrubé sviece. Bolo ich päť. Jednu po druhej rozkladala do cípov pentagramu a keď skončila, ich temná konfigurácia naplnila Dominika vzrušením. V jeho predstave už horeli.

„Fajčí sa tu?“ spýtala sa Gaba.

„Nie.“ Dominik pokrútil hlavou. Možno neskôr. Možno už čoskoro.

Ľubo vzal sviecu z Bafometovho pravého ucha. „Čo to stálo?“

Peniaze boli téma, ku ktorej sa nesústreďená myseľ mladého muža vytrvalo vracala. V poslednom čase sníval o iPhone novej generácie. Ako pomocná sila na miestnej farme si ho však nemohol dovoliť.

Desať eur a deväťdesiat centov. Taká bola cena magickej sviece. Gaba ich objednala na stránke, cez ktorú nakupovala runy.

„Kokso...“

Suma dodala svieci váhu. Keď ju Ľubo zdvihol k nosu a očuchal, Dominika sa zmocnil strach, že sa do nej zahryzne. A podobná myšlienka zrejme napadla aj Gabe. Vychmatla bratovi sviecu z ruky a ako stáli oproti sebe, Gaba s novým príšerným účesom, ich podoba vystúpila do popredia.

„Daj tomu pokoj, dobre?“ Voľnou rukou plesla bratovi po čele.

Keď sa Ľubo natiahol, Dominik už vedel, že sestru potiahne za chvostík. Po mesiaci od zoznámenia dokázal vzájomné reakcie súrodencov, tupého brata a jeho mladšej rozvážnej sestry, odhadnúť. Neznamenal to, že im rozumie. Stále v ňom vyvolávali zmiešané pocity s dominantným podielom trápnosti. Na to, aby chápal ich zdroj, mu chýbal šifrovací kód.

Posledné víkendy školského roka trávil Dominik u babky. Žila sama v popraskanom dome s deravou strechou a soškou Panny Márie vo výklenku do ulice. V piatok ho z mesta priviezol autobus. Otočil sa okolo zastávky, zvrátil prach a zmizol medzi lánmi kukurice. Chlapca zanechal v strnulom tichu dediny, vystaveného zrakom chlapov na terase miestnej krčmy. Nad hlavou mu štebotali lastovičky.

Súkromie na obrady s pentagramom poskytl Dominikovi malá, vlhká miestnosť za kuchyňou. Ako prvé zvesil krížik zo steny nad dverami a po krátkej, zrelej úvahe ho zas vrátil na miesto. Očista môže počkať. Prítomnosť strieborného spasiteľa, ktorý živo zažiaril vždy, keď sa na konci dňa do krížika oprelo svetlo z jediného okna, a vyzváňanie kostolného zvona sa stali súčasťou chlapcových duchovných cvičení; vzýval Pána temnoty na nepriateľskom území.

Gabu poznal z videnia; cestou v autobuse sa ani nedalo ignorovať mohutnú dievčinu od vlasov po päty

celú v čiernom, s pírsingom v nose a výraznými linkami okolo ľahostajných očí. Predierala sa uličkou ako neohrozená galéra, rozrážajúc pozornosť cestujúcich, posmešky aj pohoršenie.

Dochádzala do učilišťa v meste, odbor kuchár-čaišník, a večer sa vracala domov. A v jedno horúce piatkové popoludnie – šofér prudko zabrzdil, aby zastal dobiehajúcej tetke s francúzsťou palicou –, si všimla na prekvapujúco drobnej, takmer detskej paprčke, ktorá sa jej rovno pod nosom zachytila operadla, číslo šelmy.

Symbolom 666 si Dominik po prvý raz ozdobil prsty na hodine angličtiny začiatkom školského roka. V tom čase už dospel k poznaniu, že hľadá Pána, ktorý ho nebude ignorovať, vypočuje jeho prosby a pomôže mu zbaviť sa neistoty a strachu, a ktorý, pokiaľ to bude čo len trocha možné – nerád by tlačil na pílu –, potrestá jeho nepriateľov, aktuálnych aj tých, ktorých budúcnosť ešte len vyplaví.

Číslice si každé ráno obnovoval. S rukami vo vrecákoch chodil, odkedy si uvedomil, ako útlo, takmer bezmocne pôsobia v porovnaní s rukami rovesníkov; znakom šelmy sa dôvod, prečo ich skrývať, prehľbil.

Gaba si prisadla. Dala sa s Dominikom do reči. Keď autobus vošiel do dediny, dôverne sa k nemu naklonila a vlasmi ho poštekľila na krku. Prezradila mu, že na hrudi má vytetovanú runu, silné ženské znamenie. Ak by mal záujem, povedala – v tej chvíli sa na ňu Dominik prekvapene zahľadel a Gaba s úsmevom potriasla hlavou, aby uviedla veci na správnu mieru –, môže s ním zájsť do

tetovacieho štúdia vo Zvolene. Pozná sa s chalanmi a pokiaľ vie, tetovali už aj hákové križe. S tromi šestkami by nemal byť problém.

Záujem by aj mal. No predstava ihly prenikajúcej kožou v ňom vzbudzovala hrôzu. Jeho vrcholným výkonom v disciplíne sebapoškodzovania bolo žiletkou rozrezané bruško pravého ukazováka, ktorým podpísal zmluvu s Pánom, a zatiaľ sa ho nechystal prekonať. Mal v živej pamäti, ako zápasil s mdlobou.

Gaba žila s bratom v sivom dome v tvare kocky a venovala sa mágii. Dominika zaviedla do izby na poschodí, napáchnutej cigaretovým dymom. Len čo prekročil prah, ocitol sa v žánri, ktorý nečakal. Nekompromisne ružová chlpatá deka zakrývala posteľ s hromadou ozdobných vankúšov v príbuzných odtieňoch, pomedzi ktoré vytrčali časti tiel plyšových hračiek. Dominik odvrátil zrak od postele, akoby ho záplava ružovej mohla pohltiť, a Gaba zavrela dvere.

Vlastnila zbierku rún, kyvadlo s mesačným kameňom, rozvíjajúcim ženskú intuíciu, a pár kostí. O stavci, ktorý zohnala cez akýsi obskúrny web, tvrdila, že kedysi patril človeku. Na polici mala zbierku kníh s okultnou tematikou a väčšinu z nich, ak nie všetky, považoval Dominik za ezoterický balast. Jeho silnejúce sklamanie nedokázal rozptýliť ani obrátený križik visiacy z korkovej tabule nad stolom.

Gabinu reputáciu zachránila zmienka o vedúcej odborného výcviku, ktorá sa po nej so sadistickou chuťou

vozila od prvej triedy, kým ju z prevádzky nevyradila kliatba. Zašlo to o čosi ďalej, než mala Gaba v pláne. Vedúca je už vyše roka na dlhodobej péenke a zvádza boj s rakovinou krčka maternice. Stačilo nájsť pod katedrou zopár vlasov zafarbených na nezameniteľný mahagón a vykonať príslušný obrad.

Dominik sa rozhodol, že dá vidieckej čarodejnici ešte šancu a zoznámi ju so skutočnou okultnou klasikou.

Satanskú Bibliu v českom preklade získal od fanúšika Antona LaVeya. Zoznámil sa s ním na jednom z fór, ktoré kedysi navštevoval. Biblia mu pomohla v období tápania, a hoci sa s jej ateistickou podstatou nemohol stotožniť, naviedla ho správnym smerom. Devätoro Cirkvi Satanovej považoval za adekvátnu, navyše vtipnú reakciu na vydieračský dekalóg Božích prikázaní. Stále ho zabávali niektoré pasáže textu, napríklad tá o Satanovi ako najlepšom priateľovi katolíckej cirkvi, keďže ju celé veky pomáha udržiavať v chode. Do svojho repertoáru zahrnul aj niektoré prvky z opísaných obradov. No kým LaVey chápal Satana ako symbol slobody jednotlivca, Dominik o jeho existencii nepochyboval. Veril v neho. Vieru cítil v srdci, skrytú pred svetom ako ruky vo vreckách.

Množstvo ľudí, ktorí – ako mu spočiatku pripadalo – hľadajú skutočného Pána a nemajú strach pozrieť sa pravde do očí, Dominika ohromilo. A povzbudilo. Nadviazal užitočné kontakty a prijal pozvanie na niekoľko online seáns. Čoskoro však zistil, že mu kolektívny duch

skupín s názvami ako Satanove deti či Temný úsvit nevyhovuje. Vo februári sa zúčastnil obradu, ktorý celebroidoval bradatý muž s nadváhou a blikajúcimi rohmi; ďalšiu pozvánku už odmietol. Musel si priznať, že habity s kapucňami, masky, čudné mená a zaklínadlá odriekané hrdelným hlasom mu boli vždy podozrivé. Nehľadal únik z nudy, ale zmysel. Pochopil, že ak chce preniknúť hlbšie, ďalej už musí ísť sám.

Možno však nastal čas, aby mal na ceste k Pánovi niekoho po ruke. A čarodejnica, ktorá sa nevyhýba čiernej mágii, mohla túto predstavu naplniť. V nasledujúci piatok držal Gabe v autobuse miesto, a keď si prisadla, z batoha vytiahol ošúchaný výtlačok Satanskej Biblie.

„Čítaj pozorne.“

Nová nesúrodá dvojica, drobný chlapec s vážnou, bleudou tvárou a rukami vo vreckách po boku objemnej, o hlavu vyššej Gaby, pútala v dedine pozornosť. „Daj si pozor, aby ťa nezjedla!“ zavolať na nich ktosi z terasy. Gaba, zvyknutá na poznámky, reagovala zdvihnutým prostredníkom.

Dominik bol z pozornosti nesvoj a cudzie pohľady cítil na tele ako štipance. Gaba si ich užívala. Potvrdzovali jej, že cesta, ktorou sa vydala, je správna.

S vedomím, že na svojom impozantnom zjave sotva niečo zlepší, v siedmej triede zatiahla spiatocku a vyrazila odhodlane, s pohrdavým úsmevom na perách, do protismeru. Nešlo len o čiernu farbu, pírsing a masívne prstene. Objavila v sebe ťažko pochopiteľnú zá-

ľubu v obtiahnutých, aspoň o číslo menších kúskoch, do ktorých sa navliekala, vyrážajúc do ulíc rodnej obce. Jej kypré proporcie sa menili podľa toho, ktorú časť tela zovrela v textile. Raz to boli napasované legínsy, inokedy minisukňa, zvýrazňujúca faldy na stehnách. Štýl, mágia a pohrdanie boli odpoveďou na všetečné, zraňujúce otázky, ktoré jej kladlo miestne spoločenstvo. Po škole by najradšej zdrhla do Bystrice alebo aspoň do Zvolena, aj za cenu, že sa zamestná ako kuchárka v školskej jedálni. Lenže to by musela opustiť brata, ktorý v meste žiť nemohol. Nemusela mať bujnú fantáziu, aby si to vedela predstaviť; živil by sa párkami a dom po dedovi by sa zmenil na skládku. A to nemohla dopustiť.

Dominik mohol spokojne skonštatovať, že sa pre osobu, vhodnú na zasvätenie, rozhodol správne. Gaba síce veľa nenahovorila, no o to bola lepší poslucháč. Rýchlo si zvykol aj na príjemný pocit, plynúci z toho, že niekto pozorne vníma, čo hovorí. Nechával sa uniesť a zarazil ho až pohľad zahalený clonou cigaretového dymu; hľadela mu na pery, akoby striehla na každé slovo v prúde, čo z neho tryskal.

Keď mu vrátila LeVayovu Bibliu, prikývla a prehodila: „Poučné,“ pristúpil k zásadnému kroku.

„Chcem vyvolať Pána temnoty.“

Gaba si potiahla z cigarety a skúmavo sa mu zahľadela do očí.

„Ideš do toho so mnou?“

Potiahla si ešte raz a do vyfúknutých kúdolov dymu prikývla: „To si píš.“

V jedno sobotné dopoludnie vyšli z potravín. Dominik niesol babke nákup, Gaba si odbaľovala balíček cigariet a z traktora na okraji cesty vyskočil hromotík s vyholenou hlavou. Dominik spozornel. Mladý muž v montérkach na nahom trupe si odchriakal a Dominik so zatajeným dychom sledoval, ako sa v zahnojených gumákoch ťahá rovno k nim. S grázlami, ktorí ho od škôlky po súčasnosť zahŕňali nevyžiadanou pozornosťou, mal bohaté skúsenosti a v hlave sa mu rozblíkal poplašný alarm.

Gaba si zapálila cigaretu a predstavila mu svojho brata. Ľubo schmatol Dominikovu pravicu, celú ju schoval vo svojej tlape a významne mrkol na sestru. Vzápätí s poskakujúcim obočím preniesol pohľad na Dominika. Široko sa zazubil, pričom odhalil prázdne miesto po čreňovom zube v ináč bezchybnom bielom chrupe a Gaba mu uštedrila silnú, hlasnú frčku do ucha. Dominik nemal potuchy, čo sa medzi súrodencami odohráva.

Neskôr na terase ho vzal Ľubo za plecia a dôverne si ho k sebe pritiahol. Dominik zacítil ostrý pach potu; neznášal, keď ho niekto držal okolo pliec. Ľubo mu poše-pol, ale tak, aby to počula aj jeho sestra: „Dávaj si pozor, je čarodejnica...“ Znelo to, akoby mu prezradil, že je atómová fyzička.

„Sklapni,“ povedala Gaba.

Ľubo zdvihol dlane na obranu. „Už som ticho.“ Mrkol na Dominika a štrngol mu do pohára s pivom, na ktoré

svoju sestru a jej kamaráta, ktovie, možno nádejného švagra, pozval.

A keď si naňho Dominik v noci pod zatuchnutou perinou v izbe za kuchyňou spomenul a pod zavretými viečkami zažiaril Ľubov úprimný, tupý úsmev, napadlo mu – sám netušil prečo –, že si zub vytrhol vlastnoručne.

Myšlienka na satanistickú omšu v babkinom dome medzi múrmi nasiaknutými vierou v Ducha svätého a bezbrehou láskou k Panne Márii a jej dieťaťu lákala rúhaním, nepripadala však do úvahy. Zatiaľ nie. Dominik rozložil pentagram na stôl v Gabinej zafajčenej izbe s ružovou posteľou. Skúsili to dvakrát. V mihotavom svetle čajových sviečok na stole pod obráteným krížikom Dominik zacítil zimomriavky na temene, no ani jeden z obradov sa neskončil znamením či aspoň náznakom prítomnosti Pána. Nebol na gumičke, toho si bol Dominik vedomý. Jeho úsilie si okrem viery a sústredenia vyžadovalo aj trpezlivosť. Aspoň sme sa na seba naladili, hovoril si, aj keď druhú omšu rušivo poznamenal kožený korzet, do ktorého si Gaba len tak-tak vtesnala trup. Chcelo to, skrátka, lepšie podmienky. A ako navrhla Gaba, poriadne magické sviece. Dominik mal na mysli niečo iné. Možno by bol vhodnejší exteriér. A vtedy Gaba spomenula Trúbiacu skalu.

Trúbiaca skala bola miestna atrakcia. Turistická zaujímavosť, ako ju v rozpore s realitou označoval text na stránke obce. Šlo o vápencový útvar na konci doliny v lesoch za dedinou. Vďaka systému dutín sa dal v jeho

vrchnej časti vytvoriť zvuk, pripomínajúci trúbenie. Chcelo to však správny grif a skúsenosť. Odborníci sa zhodli, že skala mohla fungovať ako primitívne signalizačné zariadenie, zrejme z tureckých čias, čo zas mali dokladať vyryté číslice a znaky.

Miestni skalu dobre poznali. Deti mnohých generácií sa na nej pokúšali trúbiť. Staršie deti, ktoré už tušili, že existuje aj lepšia zábava ako fúkanie do vápenca, zostávali v doline, kde sa pri ohníčkoch oddávali iniciačným rituálom, od testovania alkoholických stavov po objavovanie cudzích tiel.

Gaba vedela aj o inej, menej známej legende o Trúbiacej skale; podľa nej mohla privolať temné sily. A jediný človek, ktorého poznala osobne a dokázal zo skaly dostať zvláštny, tajomný zvuk, bol jej brat.

Vlani sa vďaka tejto schopnosti dostal Ľubo do vysielania večerných správ. Na farme ho vyhládala externá redaktorka z Bystrice. Sprewádzal ju znudený kameraman s pestovanou briadkou, ktorý jednotaj sledoval čas na hodinkách. Nasadli do auta a Ľubo navigoval. Na konci doliny sa cesta končila. Ku skale sa museli vybrať peši. Kameraman prevrátil oči. A po chvíli, preskakujúc potok s kamerou na pleci, šťavnato zahrešil. Vyštverali sa do strmého svahu ku skale, a keď sa vydýchali, Ľubo im na ukážku zatrúbil; potom zatrúbil ešte raz, už na spustenú kameru. Redaktorka s ním spravila rozhovor a reportáž ukončila úsmevom. Cestou zo svahu sa neusmievala; mala čo robiť, aby ju celú nezišla po zadku. Vrátili sa k autu. Ľubo sa od-

hodlal položiť otázku, ktorá mu vírila v hlave od okamihu, ako mu redaktorka vysvetlila, čo od neho chce. Spýtal sa na honorár. Redaktorka pozrela na kameramana, akoby sa chcela uistiť, či počula správne. Kameraman si odfrkol a pozrel na hodinky. Redaktorka nastúpila do auta. V správach sa s honorármi nepočíta, vysvetlila Ľubovi cestou z doliny. A ako s úsmevom dodala, odmenou mu môže byť aj dobrý pocit z propagácie obce. Vtedy to už kameraman za volantom nevydržal a nahlas sa rozchechtal.

Reportáž o Trúbiacej skale, súčasť série o regionálnych atrakciách, ktorá mala spestriť uhorkovú sezónu, odvysielali na konci správ pred športom. Z redaktorkinho rozhovoru s Ľubom zostala jedna veta, ale to hlavné, obrazový dôkaz, ako zatrúbil a triumfálny zvuk, nie nepodobný Tritónovej mušli, nesúci sa dolinou, z neho spravil celebritu; nakrátko a lokálne.

Úspech vnukol Ľubovi nápad. Mohol by robiť sprievodcu ku skale, kde by záujemcom predviedol svoje umenie, samozrejme, za menší poplatok. Len po pracovnom čase a počas víkendov. Zvyšok leta venoval rozvíjaniu nápadu a plánom na jeho realizáciu. Dlho sa nemohol rozhodnúť, či má inkasovať päť alebo sedem eur. Napokon usúdil, že päť by mohlo na začiatok stačiť. Keď sa biznis rozbehne, môže cenu zvýšiť. Lenže ani reportáž v prime-time o unikátnej skale do obce nikoho nezlákala a Ľubo čakal márne. Nikto ho nevyhľadal. Odvtedy pri skale, na ktorú tak trochu zanevrel, nebol.

„Možno som už trúbiť aj zabudol...“

„Netrep,“ povedala Gaba a zapálila si cigaretu. „Dominik by to chcel počuť.“ Vyfúkla bratovi dym rovno do tváre.

Ľubo sa zahľadel na Dominika.

„Budúci piatok,“ navrhol Dominik.

Žiaden poplatok, pochopil Ľubo, a prikývol.

Dominik na stretnutie pred kostolom, odkiaľ mali vyraziť k Trúbiacej skale, meškal. Zdržala ho babka.

Starenka so zachmúreným, pichľavým pohľadom vo vráskami zbrázdenej tvári bola v skutočnosti stará mama Dominikovej mamy. Mohla mať osemdesiat, možno viac. Oslavy narodenín odmietla pred rokmi ako prejav marnivosti. Aj občasné rodinné návštevy iba pretrpela a keď usúdila, že nadišiel čas, aby zas všetci vypadli, zahľadela sa na hodiny v kuchyni.

Dni jej vyplňala starostlivosť o veľkú záhradu a spásu vlastnej duše. Na ulicu vychádzala zriedkavo. Nedeľnej omše sa zúčastňovala na lavičke na priedomí, prezlečená do sviatočného, s modlitebnou knižkou v lone a pátričkami v hrčavých rukách. Pohľad už upierala za horizont života a farárova kázeň by jej sotva mohla poskytnúť niečo podnetné.

Pravnukovu víkendovú prítomnosť vzala na vedomie ako čosi, čím sa nemá zmysel príliš zaoberať. Aspoň jej mal kto chodiť na nákupy a polievať záhradu. Menom ho neoslovovala a Dominik si nebol istý, či vôbec tuší, kto je a ku ktorým členom rodiny ho má priradiť. V slabších

chvíľkach sa naňho podozrievalo zahľadela, akoby ho videla prvýkrát. Keď zistil, že nemá prehľad ani o svojich financiách, kradol jej peniaze z plechovej škatule v kredenci, prípadne si nechal pár eur z každého nákupu.

V životnom priestore ohraničenom práchnivejúcim dreveným plotom sa pohybovala myšacími, rezkými krokmi. Na to, ako krehko pôsobila, bola nezvyčajne hlučná. Rytmus striedania dňa a noci sa jej zlieval a Dominika vytrhávalo zo spánku trieskanie dverami či lomozriadov. Úplné ticho v dome mohlo znamenať dve veci: buď zaspala, alebo sedí na posteli, kyvká sa dopredu a dozadu a bezhlasne, pohybujúc perami, sa zhovára s Pánom.

Na opačnom konci domu sa Dominik prihováral tomu svojmu.

V teplý piatkový večer týždeň pred koncom školského roka vyšiel z domu a babka sa mu postavila do cesty a poslala ho poliať záhradu.

Seriem na tvoju záhradu, pomyslel si Dominik.

„Nemám čas,“ namietol.

Babka ho prebodla pohľadom. „Ber hadicu,“ vystrela ruku, ktorá sa ani nezachvela, smerom k záhrade. „Už aj. A poriadne!“

Z hadice vytryskol plameň, ktorým Dominik v predstave sýtenej bezmocným hnevom spálil babkinu záhradu, hriadku po hriadke.

Netuší, s kým sa zahráva, dunelo mu v hlave.

* * *

Skôr, ako sa dostali na koniec dediny, Dominik zacítil močovku. „Tu makám,“ povedal Ľubo. Znelo to hrdo a pohľadom preletel areál farmy s kravínmi, hospodárskymi strojmi a hromadou hnoja. Za tabuľou začala cesta stúpať pasienkami s roztrúsenými skupinami kráv. „A to sú naše kravy.“

K ústam si priložil dlane. „Hej, kravy!“ zavolať a keď sa od strány odrazila ozvena, hĺkavo sa rozosmial.

Dominika zarazilo, keď si vzápätí priložila dlane k ústam aj Gaba – na prstoch sa jej zaleskli prstene –, a hrubým hlasom zatiahla: „Múúú...“

Ľubo neváhal ani sekundu a k sestrinmu pridal svoje „... múúú...“

Rozosmiali sa. Niekoľko zvierat k nim obrátilo ťažké hlavy. Dominikovi zostalo trápne a v doznievajúcej ozvene akoby sa na pár sekúnd ocitol sám.

Kravy sprevádzali trojicu stúpajúcu po ceste ľahostajnými pohľadmi.

Keď došli k vrcholu, naskytol sa im výhľad do krajiny oblých kopcov ubiehajúcich k horizontu; pripomínali obrov, obrastených huňatou zeleňou listnatého lesa, oddychujúcich po dlhom letnom dni. Náhle sa cesta prudko sklonila nadol. A keď sa Dominik otočil, nevidel už kravy ani farmu a dedina, hoci ju opustili iba nedávno, sa v pozíciu menila na spomienku.

Klesali nižšie a nižšie. Popri hrboľatej, neudržiavanej asfaltke pribúdali stromy, a potom trojicu obklopil les. Citeľne sa ochladilo a z pravej strany sa ozval potok. Vo-

šli do doliny. Cesta sa vyrovnala. Dominik zrakom prenikal prítmím medzi hrubé kmene obrastené machom. Z pôdy vyrážali trsy papradí ako zelené plamene. Na tvári zacítil vlhko; les akoby naňho dýchol. Gaba zastala, aby si zapálila cigaretu, a uprela na Dominika skúmový pohľad. Porozumel mu. Áno, toto bolo miesto, kde sa mohli stretnúť s Pánom temnoty. Po tele sa mu rozbehli zimomriavky.

„Počujete?“ Ľubo zdvihol prst.

Kdesi pred nimi hučal motor krovinorezu. „To budú dvojčatá,“ povedal Ľubo. „Čistia les. Bude sa tu ťažiť.“

Neskôr prešli popri unimobunke, postavenej na betónových skružiach. „A tu bývajú,“ vysvetlil Ľubo, „dvojčatá...“

Hukot motora medzičasom ustal. Spoza zákruty vykročil muž v kanadách. V jednej ruke niesol krovinorez, v druhej držal štít.

„Fajront, chlapi?“ zavola naňho Ľubo.

Ako sa míňali, muž sa na Ľuba uškrnul: „Ideš trúbiť?“

„Trochu,“ zasmial sa Ľubo. „Aby som nevyšiel z cviku.“

Po pár krokoch sa otočil. „A kde máš brata?“

„Dakde v riti,“ znela odpoveď.

Po niekoľkých minútach chôdze zbadali na svahu pod lesom druhého muža. Práve sa pokúšal vstať. Opásaný krovinorez mu manéver neuľahčoval. Všimol si prichádzajúcich a radšej zostal sedieť v tráve. Štít mal nasadený, v ruke zvieral vyfučanú plastovú fľašu a až na vyhočenú hlavu vyzeral ako kópia prvého muža. Na trojicu

upieral kalný pohľad spoza plexiskla. Keď ho Ľubo pozdravil, zmohol sa na mávnutie.

A keď ho nechali za sebou, Ľubo povedal: „To je Paľo.“ A vzápätí sa zamyslel. „Alebo Peter? Nikdy neviem, ktorý je ktorý. Sú zo susednej dediny.“

„Ožranské trosky,“ doplnila Gaba.

„Hej. Obidvaja pijú prvú ligu.“ Ľubo sa zasmial a porozprával im, ako sa nedávno pobili na terase. Chlapi ich nemohli odtrhnúť. A keď ich nakoniec od seba odtrhli, zase sa na seba vrhli. Ako keby ani neboli bratia.

Prešli popri dlhočiznej lúke. Na jej konci stál drevený stôl s lavicami, krytý strieškou. Okrúhle kamene z potoka vyznačovali ohnisko.

„A sem sme chodili stanovať...“ Ľubo, sprievodca dolinou, sa pri spomienke nostalgicky usmial. „To boli akcie!“

Kráčali ešte asi kilometer. Svahy sa natlačili tesne k ceste a hrkot vody silnel. Nie, Dominik nemal les rád; nemal dobrý pocit z jeho vlhkého dychu ani z mátožného prítmnia medzi stromami, kde sa môže čosi nezreteľné pohnúť a vzápätí, bez vysvetlenia, zase zmiznúť. Aby mohol čeliť strachu a obavám, svoje pocity musel ovládať. Aj o tom bola jeho cesta k Pánovi.

Zovretie lesa povolilo a potok prehradil cestu. „A sme tu,“ oznámil sprievodca.

Na druhý breh sa dostal troma skúsenými skokmi po kameňoch. Otočil sa a podal sestre ruku. Dominik naťahoval krok a trpol, aby nestratil rovnováhu a neskončil vo vode.

Vošli pod klenbu stromov. Cesta, vyhlbená vozmi lesnej správy, ich zaviedla ku stolíku bez striešky. Vedľa nej sa vypínala turistická značka s nápisom Trúbiaca skala 100 m a so šípkou namierenou do strmého svahu nad cestou.

„Dávajte pozor, aby ste sa neskotúľali...“

Štverali sa nahor. Zachytávali sa o kmene mladých stromov, nohami sa zapierali do skál v zemi; čím vyššie stúpali, tým bolo skál viac. Uvoľňovali zosuvy kamienkov, pôdy a lístia. Keď sa Dominik obzrel cez plece za väčšou hrudou, ktorá mu vykĺzla spod nohy, z hĺbky, ktorú mal pod sebou, sa mu zakrútila hlava.

Uľavilo sa mu, keď sa sklon svahu zmiernil. Kamenistú čistinu na vrchole zalievalo podvečerné svetlo.

„Tak to je ona...“

Dominik zazrel Ľubovu tvár, ktorá sa obzrela so slávnostným výrazom, aj vystretú ruku, no musel spraviť ešte pár krokov a obísť Gabin široký zadok, ktorý mu zakrýval výhľad. Zastavil sa, zalapal po dychu.

Hľadel na Trúbiacu skalú.

Týčila sa zo svahu niekoľko metrov pred ním, obklopená menšími útvarmi, trčiacimi zo zeme. Mala tvar postavy, ktorá skamenela. A na podstavci ako hlava trónila hruda.

Ľubo skalú objal a priložil si k nej líce.

Gaba prevrátila oči. „Nechceš ju aj pobožkať?“ A zapálila si cigaretu.

Ak aj nechcel, teraz Ľubo skalú pobožkal.

Hrboľatú kamennú hrudu s niekoľkými otvormi, ob-rastenú žltými chrastami lišajníka, spájala s podstavcom

akási stopka; v obvode nemohla mať viac než dvadsať centimetrov. Zdalo sa neuveriteľné, ako na nej môže taká váha držať. Dominik priložil na hrudu dľaň a opatrne do nej zatlačil.

Ľubo na túto reakciu čakal. „Neboj, je to pevné.“ A hneď aj predviedol, aké pevné to je. Z celej sily do hrudy zatlačil, tvár sa mu napla od námahy. Uvoľnil napätie, narovnal sa a vystrel ku skale dľaň. „Vidíš?“ Gaba mu s cigaretou v ústach zatlieskala. Číslo bolo súčasťou scenára, ktorý si Ľubo vlani pripravil pre turistov.

„Pozri sem.“

Gaba namierila cigaretu na hrudu zboku, aby Dominika upozornila na ryhy, vytesané ľudskou rukou. Šestka bola čitateľná. Číslica vedľa nej mohla byť vekmi vyhladená sedmička. Z posledného čísla zostala dvojcentimetrová čiara. Ďalšie znaky, vlnovky a neuzavretý kruh by už potrebovali odborný výklad. Alebo dávku fantázie.

„Čo to znamená?“

Gaba pokrčila plecami. Pohľad, ktorým hľadela na Dominika, naznačoval, že mohli znamenať čokoľvek, teda aj to, na čo intenzívne myslel. Magické znaky. Prastaré rituály. Hĺbka storočí. Dávno mŕtvi ľudia, prichádzajúci ku skale, aby oslovili sily Temnoty. Noc, pochodne, Ave Satanas...

„A tadeto sa fúka.“

Ľubo vopchal ukazovák do otvoru v spodnej časti hrudy od svahu; celý mu v ňom zmizol. A keď ho

zas vytiahol, Dominik si uvedomil, že hľadá do tváre. Ak otvor tvoril ústa, naveky stuhnuté vo výkriku, zvislý výčnelok nad ním bol nos a priehlbina o čosi vyššie napravo pripomínala oko. Lišajník, ktorý sa usadil v škáre na druhej strane, akoby sledoval Dominika ľavým okom spod padnutého viečka v krivej, odpudivej tvári z kameňa.

Odvrátil pohľad. Ľubo naňho vyplazoval jazyk.

„Neber si to osobne...“

Gaba zachytila Dominikov údiv. „Precvičuje si tvár.“

Trčiaci jazyk pripomínal obrovského slimáka; bol to najväčší jazyk, aký Dominik videl. Ľubo ho skrútil do žľabu, vzápätí ho vtiahol a našpúlil pery. Vyzerá ako idiot, napadlo Dominikovi.

Ľubo ukončil tvárovú gymnastiku tlesknutím.

Naširoko sa rozkročil, rukami zboku uchopil hrudu. Zhlboka sa nadýchol a priložil tvár k otvoru. Líca mu vydulo, oči vytlačilo z jamiek, fúkol – a nič. Tvár, do ktorej sa nahrnula krv, odlepil od hrudy. Nespokojne potriasol hlavou. Zablúdkol sa ponad koruny stromov do diaľky a na chvíľu privrel oči. Zrejme sa potreboval sústrediť. Potom oči otvoril, zračilo sa mu v nich odhodlanie, nadýchol sa, naplnil pľúca, a keď ich obsah vyfúkol do otvoru, v kameni najprv zahučalo a vzápätí z neho vyrazil mohutný, hlboký tón, akoby vyvrel z útrobov zeme. Rozvibroval okolie a ešte chvíľu sa niesol dolinou.

Ľubo sa vzpriamil. Naberal kyslík a spokojne sa usmieval.